Lisia KITA

il. Marcelina Jarnuszkiewicz

KITA to puchaty lisi ogon (którym lis spryciula ma zamiatać swoje ślady, żeby trudniej go było wytropić). KITA to również element fryzury lub ozdobny pęk piór używany jako ozdoba (ludzkiego nakrycia głowy albo końskiej uprzęży). KITĘ tworzą też kwiatostany niektórych roślin (np. trzciny czy ozdobnych gatunków traw). W średniowieczu i w okresie staropolskim KITA stanowiła swoistą jednostkę miary – była to bowiem określonej wielkości wiązka lnu lub konopi, a w XVI w. również kłąb włókna, z którego przędzie się nici. Przymknijmy oczy i przypomnijmy sobie trzcinowe KITY, kiwające się w lekkim podmuchu wiatru znad jeziora... Albo rudego liska, który podkradał Reksiowi jajka z kurnika i sprytnie a starannie zamiatał KITĄ pozostawiane przez siebie ślady na śniegu. Albo majtające się nad uszami dwie KITKI Toli – koleżanki Bolka i Lolka... Wszystkie te KITY i KITKI mają jedną cechę wspólną: kiwają się lub majtają z boku na bok – i takie właśnie było pierwotne znaczenie dawnego, jeszcze prasłowiańskiego rzeczownika *kyta – ‘to, co się kiwa’ lub ‘to, czym się macha’ (od czasownika *kyti ‘kiwać’).